DE PAASCHEIJEREN.

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

E. GERDES.

MET EENE PLAAT.

AMSTERDAM.
H. DE HOOGH.

Prijs ƒ0,10; 25 Ex. ƒ2; 100 Ex. ƒ6,50; 500 Ex. ƒ30; 1000 Ex. ƒ50.

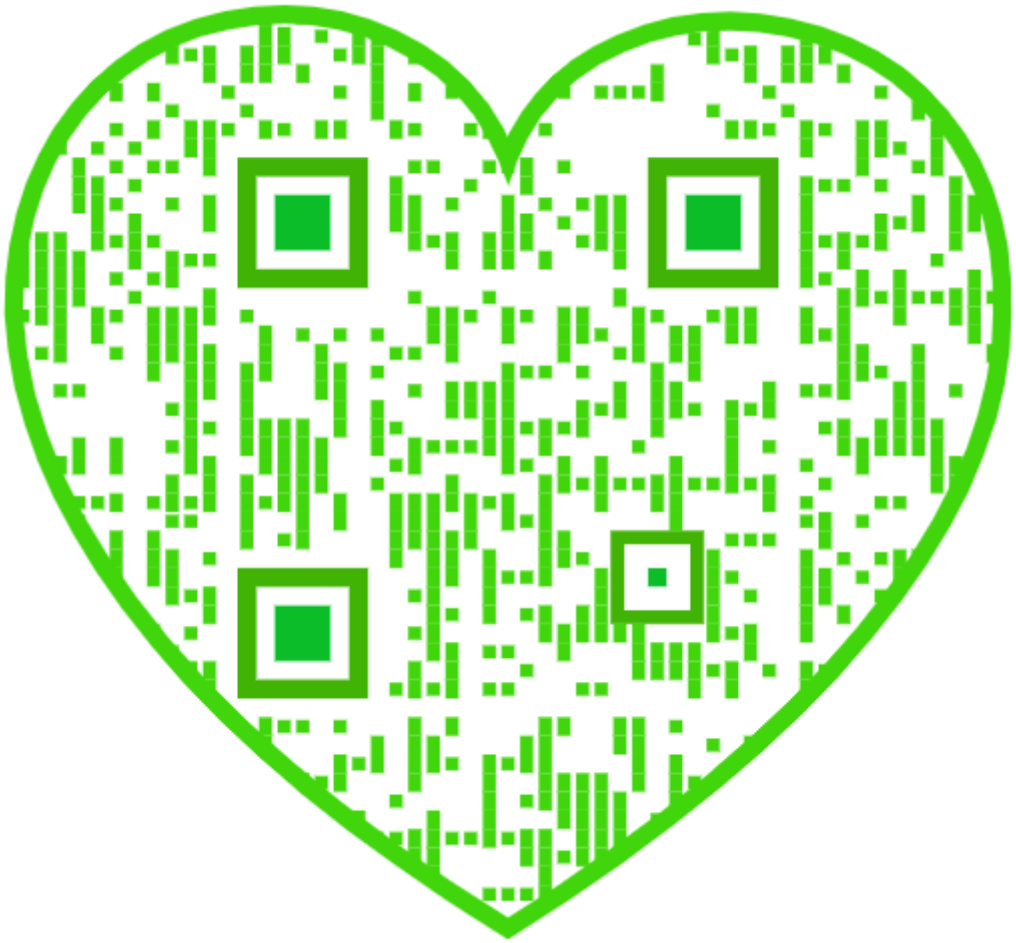

Informatiecentrum Jeugdlectuur
GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM

Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. (Matth. XXVIII, 5 en 6).

P 138 423 342
13 000 812 7862

Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. (Matth. XXVIII : 5 en 6).

SC-O
gerd

DE PAASCHEIJEREN.

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

E. GERDES.

„Houdt in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de dooden is opgewekt."
2 Tim. 2 vs. 8.

I.

Walter de Ruyter kwam kort voor Paschen uit school. Met zijn boekentas op den rug wandelde hij vrolijk langs de gracht en sloeg den weg in naar huis. Men kon het den knaap aanzien dat hij in zijn schik was. Zijn hesje zat zoo gladjes en zijn gelaat blonk zoo vriendelijk, de stalen gesp van zijn riem schitterde zoo helder in de stralen der voorjaarszon, en zijne voeten waren zoo vlug, dat men duidelijk kon merken dat er iets bijzonders bij hem gaande was. Toen hij aan de ouderlijke woning kwam en aanschelde, deed hem eene bejaarde dienstmaagd open.

»Kaatje!" riep hij op blijden toon, terwijl hij zijne voeten op de mat afveegde, »denk eens, wij hebben vacantie — acht dagen achter malkander. Is dat niet prettig?"

Kaatje legde den wijsvinger harer regterhand op de lippen, en zeide fluisterend:

»Stil wat, jongeheer! stil wat! Maak vooral niet zooveel drukte. Uw vader zit op het kantoor, en kan het niet hebben dat er zoo luid in den gang gesproken wordt."

»Maar Kaatje, ik ben zoo blij, dat wij vacantie hebben. En weet ge wel waarom? Omdat het Paschen is.... Wat is dat toch Paschen, Kaatje?"

Kaatje deed de deur digt, trok de schouders op, en zeide, zonder dat de knaap het regt verstond: »Ja, dat heb ik wel geweten toen ik nog op de katechisatie ging, maar zie, dat is met Mei al zes en dertig jaar geleden, en nu heb ik het regte vergeten. Ach, die jaren, die jaren!"

De oude meid slofte naar hare keuken en Walter sprong de trappen op naar de bovenkamer waar zijne moeder zat. Mevrouw de Ruyter zat in een breeden leuningstoel en breê eene kous. Op haar schoot deed poes een dutje, en aan hare regterzij zat een groote papegaai op een houten standaard. Mevrouw de Ruyter was niet vlug ter been en hare gezondheid niet de beste, zoodat zij zelden uitgaan kon, en zich maar vermaakte met poes en papegaai. Nu moet ik eerlijk zeggen dat Walters moeder weinig aan haar leven had, want mijnheer de Ruyter zat den ganschen dag op het kantoor, gunde zich naauwelijks den tijd om te eten, en als hij den avond in de huiskamer doorbragt, had hij altijd een pak couranten bij zich, die

hij dan van voren naar achteren uitlas, en zich het meest bezig hield met de fondslijst, want mijnheer de Ruyter handelde in effecten. Den ganschen avond sprak hij geen enkel woord, en lette niet eens op hetgeen er in de kamer voorviel, zoo verdiept als hij was in het berekenen.

Walter kwam boven, kuste zijne moeder, en deelde haar hetzelfde blijde nieuws mede, dat hij aan de meid verteld had, waarna hij haar dezelfde vraag deed: wat toch Paschen was? Maar zijne moeder had geene gelegenheid die vraag te beantwoorden, want zoodra Walter in de kamer was gekomen, begon de papegaai van blijdschap zoo te schreeuwen, dat hooren en zien verging, zoodat Walter, om het dier tot rust te brengen, naar het kamertje daar naast ging om zijne boeken te bergen.

»Zie zoo," zeide hij toen dat gedaan was, »dat is weêr in orde. Wat is het toch prettig vacantie te hebben. De meester zei dat het aanstaanden Zondag Paschen was, en dat wij daarom acht dagen lang vrij af hadden. Ik vroeg meester wat dat beduidde, maar hij fluisterde mij in, dat het hier de plaats niet was om het mij te zeggen, dat moest ik maar aan mijne ouders vragen. Wat is dat vreemd, dat meester het mij niet kon zeggen. Maar waarom geeft hij dan vacantie? Ja, dat is heel vreemd. Doch ik zal het wel te weten komen als ik bij baas Bremer kom."

Walter was een aardige jongen van elf jaar, die er veel van hield om over alles wat hij hoorde na te denken. Soms kon hij een uur lang op zijn stoel zitten en naar den blaauwen hemel kijken, en dacht dan wat daar toch wel boven die witte wolken mogt zijn, of daar God woonde,

en of daar zijn zusje was, die een paar jaren geleden aan de mazelen gestorven was. Dikwijls deed hij zulke wonderlijke vragen, bij voorbeeld: wat er met ons gebeurt als wij dood zijn, of alle menschen in den hemel komen? enz., dat zijne moeder bij zich zelve zeide: »hoe komt er die jongen aan? Daaraan denk ik nooit." Nu daarin had de goede vrouw ook gelijk, want zij had den ganschen dag zooveel te doen met hare poes en papegaai, dat er geen tijd voor haar overschoot om aan gewigtiger dingen te denken. Ja, wat meer is, mevrouw de Ruyter sloeg soms van verbazing de handen in elkander zooveel als Walter wist te vertellen uit den Bijbel, en als de knaap zoo sprak, zei zij bij zich zelve: »waarvan weet die jongen dat?"

Dat wist zijne moeder niet, maar Walter wist het wel, en ik zal u eens zeggen hoe Walter aan al die wijsheid kwam. Achter het huis van mijnheer de Ruyter was een kleine tuin, en als men dien tuin overging kwam men door een klein poortje op de werkplaats van baas Bremer, die den ganschen dag bezig was met stukken laken, kousen en japonnen te verwen. Hij had eene lieve vrouw, die hem daarbij hielp zoo goed zij kon. Maar des avonds en des Zondags deed baas Bremer niets aan het verwen; dan las hij zijne vrouw wat voor, of er kwam een vriend bij hem, met wien hij een goed gesprek hield. Dikwijls sloop Walter door het achterpoortje naar de werkplaats, zag dan toe wat baas Bremer deed, en vroeg hem onderwijl naar allerlei dingen. Baas Bremer mogt Walter heel graag lijden, en als hij het juist niet al te druk had, dan nam hij hem

wel eens mede naar zijne huiskamer, haalde dan een grooten prentenbijbel voor den dag, en vertelde hem vele mooije geschiedenissen, die Walter nog nooit gehoord had, en waarnaar hij met open mond zat te luisteren.

Op dien middag dat de knaap uit school kwam, begaf hij zich een uurtje later naar den verwer. Baas Bremer stond onder een afdakje te midden van een paar groote ketels en kuipen, waaruit de damp sloeg dat het een lust was om aan te zien.

»Wat verwt gij nu weer, baas Bremer?" vroeg Walter.

»Japonnen en eijeren, jongeheer," was het antwoord.

»Wat? Japonnen en eijeren? Dat heb ik nog nooit gehoord. Ik weet wel dat men japonnen verwt, maar eijeren...!"

»En toch is het waar. Weet gij dan niet dat het Zondag Paschen is." Dan eet men paasch-eijeren. En dan houden er sommige menschen van de eijeren uit de aardigheid te laten kleuren, bruin, rood, geel of groen, soms pimpelpaars met een blaauw randje," voegde hij er lagchende bij, want baas Bremer hield er van nu en dan een grap te zeggen.

»Paschen en paasch-eijeren," zeide Walter, »daar heb ik dikwijls van gehoord, maar wat beide beteekenen, daar weet ik niets van. Kunt gij mij dat niet zeggen?"

»Dat kan ik wel, Walter. Maar ik heb het nu te druk. Weet ge wat, kom tegen den avond terug, dan heb ik het niet zoo volhandig, en kan op mijn gemak met u spreken. Zult ge komen."

»O zeker," zeide de knaap, keek nog een wijle naar de kokende japonnen en eijeren, en ging vervolgens naar huis.

Juist wilde Walter het poortje doorgaan, toen baas Bremer hem terugriep.

Wacht eens, Walter," zeide hij, »het is morgen Goede Vrijdag, en ik heb een traktaatje dat goed is voor uwen vader — en ook voor andere menschen, om dat te lezen. Als gij te huis komt, leg het dan op uws vaders kamer ergens neêr. Misschien zegent het de Heer. Wilt gij dat doen?"

»O, heel gaarne," antwoordde Walter.

Baas Bremer ging nu zijn huis binnen, en kwam kort daarop met een net gedrukt papier terug, dat hij aan Walter ter hand stelde. De knaap was in een paar sprongen den tuin uit, trad de ouderlijke woning binnen, en deed wat baas Bremer gezegd had.

II.

Toen het middagmaal was afgeloopen, en moeder hem verlof gegeven had, ging Walter naar de woning van den verwer. Baas Bremer had zich gewasschen en zag er zoo knap uit als een heer, behalve dat zijne handen zoo zwart waren alsof hij handschoenen droeg. Jufvrouw Bremer zat bij de tafel te naaijen, en behalve die twee was er nog iemand in de kamer, dien Walter daar wel eens meer gezien had.

»Mijnheer Verschoor," zeide baas Bremer, »hier is de jongeheer Walter de Ruyter, die gaarne wil weten wat Paschen beduidt. Gij zult het hem wel willen zeggen, niet waar?"

»O zeker," zeide mijnheer Verschoor, die eene pijp opstak,

»ik vind het een goed teeken als een knaap naar zulke dingen vraagt. Gij hebt toch wel eens de geschiedenis gehoord van Jozef in Egypte?"

Walter knikte van ja.

»Welnu, na Jozefs dood werden de Israëlieten zeer door de Egyptenaren onderdrukt. De Heere God echter gedacht aan de belofte aan Abraham gedaan (Genes. 26 vs. 4), en op Zijn bevel moest Mozes de kinderen Israëls uit het diensthuis van Egypte naar Kanaän uitleiden. Dit geschiedde in den nacht toen de verderfengel door Egypteland trok en alle eerstgeborenen der Egyptenaren sloeg, van den eerstgeborene van Farao af, die op zijnen troon zitten zou, tot op den eerstgeborene van den gevangene, die in het gevangenhuis was, en alle eerstgeborenen der beesten. Dat was een vreesselijke nacht, want er was geen huis waarin niet een doode was. (Exod. 12 vs. 29 en 30.) Maar bij de Israëlieten was dit geenszins het geval. En weet gij wel hoe dat kwam?"

»Ja wel," antwoordde Walter," baas Bremer heeft mij gezegd, dat de Israëlieten op Gods bevel een lam geslagt en het bloed gestreken hadden aan de zijposten der deuren, want God had gezegd: »wanneer Ik het bloed zie, zal Ik u lieden *voorbijgaan*." (Genes. 12 vs. 13)

»Juist," zeide de heer Verschoor, »dat lam was het *paaschoffer* (vs. 27). Paschen of Pascha beteekent dan ook *voorbijgang*, dat is, dat de verderfengel voorbijging, waar het bloed van het lam aan de huizen gestreken was. Behalve dat dit alles voor Israël tot een bijzonderen zegen was in dien tijd, zoo was het nogtans eene afschaduwing

van die dingen, die later heerlijk voor den dag zouden treden, als een bewijs dat God niet alleen Israël, maar ook de volkeren wilde zalig maken. Want zie, honderde jaren na dien merkwaardigen Paaschnacht, werd Jezus geboren, die het Lam Gods was, dat de zonden der wereld wegneemt (Joh. 1 vs. 29). Hij heeft onze zonden op zich genomen en zich als een Lam doen slagten. Van dat oogenblik af, dat Hij Zijn leven gaf aan het kruis, had de verderfengel geene magt meer over ons; dat wil zeggen, over hen, die even als de Israëlieten, niet aan de kracht van dat bloed twijfelden, maar geloofden. Die heerlijke daad van Gods liefde gedenken wij, Christenen, morgen, op Goeden Vrijdag."

»Maar dan moest Goede Vrijdag eigenlijk Paschen zijn," zeide Walter nadenkend.

»Naar de Joodsche bedeeling zou dit ook juist wezen," sprak de heer Verschoor. »De Heere Jezus is dan ook tijdens het Joodsche Paaschfeest gestorven en in het graf gelegd. Het Christelijke Paaschfeest echter is de herinnering aan de glorierijke opstanding van Jezus, door Wien de verlossing uit de dienstbaarheid der zonde, des duivels en der hel heerlijk is ten einde gebragt, even als weleer Israël bij hun Pascha gedachtenis vierde aan de verlossing uit Egypte. De eerste Christelijke gemeenten hebben vele jaren het Paaschfeest te gelijk met dat der Joden gevierd, waaruit vele verwarring, nijd en twist ontstond, totdat eindelijk in het jaar 325 de beide feesten geheel van elkander gescheiden werden. Men bepaalde toen dat het feest der opstanding van Jezus Christus voortaan

altijd zou plaats hebben op den eersten Zondag, die tijdens de volle maan, na den eersten lentedag inviel, maar wanneer het gebeurde dat het juist op dien Zondag volle maan was, dan moest Paschen acht dagen later gevierd worden, om niet te gelijk met de Joden Paaschfeest te houden. Hebt gij het nu goed begrepen?"

Walter knikte van ja.

»Maar nu weet Walter wel de *geschiedenis* van het Paaschfeest van Israël vergeleken met dat der Christenen, doch of hij er de *kracht* van kent, dat is eene andere vraag," zeide baas Bremer.

»Dat is het ook," sprak de heer Verschoor, »maar ik twijfel er geenszins aan of Walter zal daartoe wel komen. Hij weet reeds dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaren zalig te maken. Als wij geene zondaren waren geweest, dan zoude Jezus waarlijk niet zoo bitter hebben behoeven te lijden, en Zijn bloed gegeven hebben tot eene verzoening onzer zonden. Dat was reeds veel, maar in Gods oog niet voldoende. Hij wilde ook dat wij het *eeuwige leven* zouden hebben. En om die reden is Jezus opgestaan, waardoor Hij krachtig bewezen is de Zone Gods te zijn (Rom. 1 vs. 4). Zonder de opstanding van Jezus zou de dood van Christus ons weinig nut hebben aangebragt. Hij zou ons dan niet van den *vloek der zonde* verlost hebben, want juist de *dood* is die vloek, hij is de bezolding der zonde (Rom. 6 vs. 23). In Galaten 3 vs. 13 staat: »Christus heeft ons verlost van den *vloek der wet*, een vloek geworden zijnde voor ons, want er is geschreven: vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt."

Zie, dat is nu het onderscheid. Door Zijn bloedigen dood aan het kruis heeft Hij ons verlost van den vloek der *wet*, maar door Zijne opstanding uit de dooden verloste Hij ons van den vloek en de magt der *zonde*. Wij zouden niet alleen tijdelijk maar ook eeuwig gestorven zijn. De dood toch brengt eene scheiding van ligchaam en ziel te weeg, en al ware het dan ook dat Jezus door Zijn kruisdood onze ziel verlost had, zoo zou toch het ligchaam verloren gegaan zijn, omdat er de opstandingskracht aan ontbrak. Christus is echter *ligchamelijk* opgestaan, en nu dit eenmaal gebeurd is zal het ook met allen geschieden, die in de verlossing van ziel en ligchaam beide door het bloed en de opstanding van Jezus gelooven. Daarom zegt ook de apostel Paulus van Jezus: »Welke overgeleverd is om onze zonden, en *opgestaan om onze regtvaardigmaking*." Rom. 4 vs. 25. Eerst nam de Heere Jezus ons vleesch en bloed aan, opdat Hij als een waarachtig mensch kon *sterven*, en de verderfelijkheid des ligchaams in het graf zou medenemen en daar achterlaten, om er straks als de Heilige Gods uit te voorschijn te treden, en zich zelven alzoo als den tweeden Adam, als het Hoofd van een nieuw, rein en onverderfelijk menschengeslacht, Gode voor te stellen. Nu de Heer Jezus is opgestaan, heeft Hij ons in den vollen zin des woords het *eeuwige leven*, de regtvaardigheid voor God, verworven. Nu zullen wij, na onzen dood, niet naakt bevonden worden. Integendeel wij zullen naar ligchaam en ziel zalig zijn, want wat het ligchaam betreft, hiervan zegt Paulus Filip. 3 vs. 21: »Die (namelijk Jezus) ons vernederd ligchaam veranderen zal, opdat hetzelve gelijkvormig worde aan *Zijn heerlijk* ligchaam." Ieder, die in Jezus gelooft, kan nu vrolijk het hoofd opheffen, en in het gezigt van graf en hel juichen: Dood, waar is uw prikkel! Hel, waar is uwe overwinning!" (1 Cor. 15 vs. 55). Denk eens goed over deze dingen na, en als gij te huis een eenzaam uurtje hebt, buig dan uwe knieën voor God, en bid Hem dat Hij uw hart daarvoor opene."

Walter had met open mond zitten luisteren, en juffrouw Bremer, die den knaap van tijd tot tijd had gadegeslagen, merkte op dat het hem ook ter harte ging, want niet alleen dat er een bijzondere glans lag in zijne oogen, zijne geheele houding kenmerkte ook een begeerig gemoed naar het heil in Jezus hem voorgesteld.

»Ik moet u echter nog twee dingen zeggen, mijn jonge vriend, die gij geduldig moet aanhooren, omdat zij nuttig voor u zijn. Ik heb eens eene plaat gezien, voorstellende de vrouwen bij het geopende graf. Een engel des Heeren, die den steen van het graf afgewenteld had, zat op denzelven, en zeide tot de vrouwen: »Vreest *gijlieden* niet, want ik weet dat gijlieden zoekt Jezus, die gekruisigd was. Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft." (Matth. 28 vs. 5 en 6). Dat was toch een regt troostrijk woord voor die vrouwen, niet waar? Al was haar geloof zwak, de engel leerde haar toch dat ieder, die Jezus den gekruiste *van harte zoekt*, een *levenden* Zaligmaker vindt. En dit woord geldt ook u, Walter; zoo gij reeds *vroeg* den Heere Jezus *zoekt*, zult gij *Hem* vinden, die voor u gekruisigd is, en zoo uw oog verder doordringt, zult ook gij hooren: Hij is hier niet,

Hij is opgestaan, Hij leeft thans in den hemel, van waar Hij eenmaal wederkomen zal om allen, die in Hem gelooven, tot zich te trekken, en daarna te oordeelen de levenden en de dooden.

»Het andere, wat ik u ernstig op het hart druk, is het gebed en het werk voor Israël! Het zaad Abrahams is thans over den geheelen aardbodem verstrooid, omdat het zijnen Messias verworpen heeft. Ach, het is zoo ongelukkig. Het leeft buiten God, zonder Christus, zonder tempel, zonder offer. Maar Israël heeft nog gewisse beloften. De barmhartigheden Gods omtrent dat volk zijn zonder einde; en gelijk de Heer Israël eenmaal uit Egypte geleid heeft, zoo zal Hij Zijn oude verbondsvolk uit de ballingschap naar Kanaän brengen, waar het zijn Messias, zijn Koning, onzen Zaligmaker, vinden zal. O, brak die heerlijke dag spoedig aan! En opdat dit geschiede, moeten wij, naar het plan Gods, niet stil zijn, maar ijverig medewerken tot bekeering der Joden. Israël viert dit jaar gelijktijdig met ons Paaschfeest, namelijk 31 Maart, 1, 6 en 7 April. De beste en gezegendste wijze, dunkt mij, om goed Paaschfeest te vieren, is om ons in dezen tijd dikwijls af te zonderen en veel voor Israël te bidden, en alle zendelingen te ondersteunen, die uitgegaan zijn, om Israël met zijn Messias bekend te maken.

Een oogenblik zwegen allen. Een poosje later ging baas Bremer naar eene kast, en haalde daaruit een schaaltje met geverwde eijeren.

»Zie, Walter," zeide baas Bremer, »gij hebt mij van middag japonnen en eijeren zien verwen. Over de japonnen zal ik nu maar zwijgen, dat zijn zaken, die uwe moeder aangaan. Maar gij hebt van paasch-eijeren gesproken. Dat eten van paascheijeren dagteekent reeds van zulk een ouden datum, dat ik weinig van den oorsprong afweet. Ik heb echter een neef, die mij eens het volgende verteld heeft: In sommige Christelijke gemeenten had men de gewoonte zoowel kort vóór alsmede op Paaschdag zich te onthouden van vleeschspijzen, en nuttigde men dan meest eijeren. Dit laatste zou echter eene zinnebeeldige beteekenis hebben, en zoo men wil, kan men ook een ei als het symbool van graf en opstanding aanzien. Gij weet toch wel als het ei eene zekere kunstbewerking ondergaat, dat er dan een levend kuiken uit te voorschijn komt, iets wat niet het geval zou zijn, als er geen leven *in* het ei aanwezig geweest ware. Zoo ook met Christus, en door Hem met ieder die in den Heer ontslaapt. Er is eene opstanding der dooden. Ons ligchaam, besloten in het graf, zal op den dag, daartoe van God gesteld, opstaan en veranderd worden, naar de werking waardoor Jezus ook alle dingen zich zelven kan onderwerpen." (Filipp. 3 vs. 21b). Ik vind die gewoonte om eijeren op Paschen te eten dus zeer doelmatig, hoewel wij ons wachten moeten om ook hierin niet gelijkvormig te worden aan de wereld, die op dat feest brast. Zoo heb ik eens gehoord van een man, die op een Paaschmiddag 50 eijeren opat. Nu, hij moet ze maar verteeren, maar wat mij betreft, ik wilde ze niet gaarne in mijne schoenen hebben, veel minder nog in mijne maag. Maar zoo als ge hier ziet, heb ik voor sommigen van mijne klanten eenige eijeren moeten verwen,

die zij op Paschen aan hunne kinderen, vrienden of betrekkingen willen schenken. Ik heb ook aan u gedacht, en zal er u drie present doen, namelijk een voor u, en de beide andere voor uwe ouders, die moet gij hun op Paaschmorgen geven. Maar vooraf moet ik er nog iets aan doen."

Hierop kreeg baas Bremer een fleschje met sterk water uit de kast, nam eene pen, doopte die in het fleschje, en schreef toen op het ei, voor Walter bestemd, het volgende: "Indien Christus niet opgewekt is, is ons geloof ijdel." 1 Cor. 15: 17. Op het ei van Walters moeder schreef hij: »Ik leef, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid." Openb. 1: 18. En op het ei van den heer de Ruyter schreef hij: »Houd in gedachtenis dat Jezus Christus uit de dooden is opgewekt." 2 Tim. 2: 8. De letters stonden er helder op, 'twelk eene eigenaardigheid is van het sterk water, en Walter dankte den goeden baas Bremer hartelijk voor dit geschenk, waarop hij naar huis ging.

III.

Het Paaschfeest was aangebroken, en Walter gevoelde zich zeer gelukkig. Hij had gedaan wat mijnheer Verschoor gezegd had en de knieën voor God gebogen. Toen zijn vader en moeder op den Paaschmorgen aan het ontbijt kwamen, merkte Walter terstond op, dat zijn vader een heel ander aangezigt had dan vroeger. Want het gelaat van den heer de Ruyter was gewoonlijk zeer ernstig en strak, omdat hij altijd dacht aan cijfers en koopmanszaken.

Nu lag er een vriendelijke glans op. Walter kon dit niet verklaren, maar spoedig zou dit opgehelderd worden. De heer de Ruyter namelijk haalde uit zijnen zak het papiertje, dat baas Bremer aan Walter had gegeven, en dat deze stil op het kantoor had gelegd. Daar had de heer de Ruyter het den vorigen avond gevonden, en wijl het hem bijzonder trof, had hij het met zijne vrouw te zamen gelezen. Dat was een belangrijk oogenblik. Maar 't was ook een gewigtig woord, dat zij beide lazen. Het handelde over den kruisdood van Jezus, en spoorde den lezer aan, om te belijden dat *zijne* zonden Jezus aan het kruis gebragt hadden, en om alle *onverschilligheid* af te leggen, wijl deze levensgevaarlijk was. En de hoop van baas Bremer, dat het traktaatje gezegend mogt worden, werd vervuld. De heer de Ruyter en zijne vrouw zagen in hoezeer zij gezondigd hadden, en hoe onverschillig zij geweest waren. Nog dienzelfden avond bogen zij hunne knieën voor God, en het gevolg was..... de blijmoedige glans op het aangezigt des vaders, en ook die der moeder op dien paaschmorgen. De knaap sprak geen woord, maar zijn hart klopte hoorbaar bij de blijdschap der verrassing, die hij vader en moeder bereid had. Want zie, daar lagen de eijeren, die Walter hun geschonken had, en nieuwsgierig om te weten wat er op geschreven was, lazen zijne ouders het hardop. Nadenkend legde de heer de Ruyter het ei weder neder, en zeide tot zijne vrouw: »Dat is een belangrijk woord voor mij, namelijk om *in gedachtenis te houden* dat Jezus Christus uit de dooden is opgewekt. Ik heb dat als kind geleerd, en ook dikwijls gelezen, maar ik heb het niet *in gedachtenis* ge-

houden. Aan vele dingen heb ik gedacht, en mij als begraven in de zorgen en beslommeringen dezer wereld; ik heb in gedachtenis gehouden onze *verjaardagen*, den *koers der effecten* en dergelijken, maar het heerlijkste feit, dat God tot stand heeft gebragt, namelijk de opwekking van Jezus uit de dooden, — zie, dat heb ik *niet* herdacht. Ik betreur dit, belijd mijne zonden, maar dank God, dat Hij mij door zulk een eenvoudig middel er weêr aan herinnerd heeft. Voortaan zal ik mij iederen Zondag, neen, elken dag van mijn leven voor den geest brengen, wat Jezus voor ons gedaan heeft, »die overgeleverd werd om onze zonden en opgewekt is om onze regtvaardigmaking."

De heer de Ruyter dankte Walter zeer voor zijn aangenaam geschenk, en Walters moeder stemde hiermede volkomen in, en van dat oogenblik kwam de papegaai in den hoek, de poes lag niet meer altijd op haren schoot, en hield zij zich voortaan bezig met de dingen te bedenken die boven zijn, waar Christus is.